

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

Protokolant Dorota Szczerbiak

w sprawie **J.K.**,
ukaranego z art. 94 § 1 k.w.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.,
w dniu 28 listopada 2023 r.,
kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść ukaranego
od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie
z dnia 31 lipca 2023 roku, sygn. akt V W 1075/22,

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej braku
rozstrzygnięcia o zakazie prowadzenia pojazdów (art. 29 § 1 i 2
k.w.) i w tym zakresie sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu dla
Warszawy-Śródmieścia w Warszawie do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie wyrokiem nakazowym z dnia 31 lipca 2023 roku, sygn. akt V W 1075/22, uznał J.K. za winnego tego, że w dniu 9 stycznia 2022 roku, ok. godz. 21:35 w W., przy skrzyżowaniu ulic [...], prowadził pojazd m-ki [...] o nr rej. [...], pomimo zatrzymanego dokumentu prawa jazdy,

tj. wykroczenia z art. 94 § 1 k.w., za które wymierzono mu karę grzywny w wysokości 1500 złotych.

Wobec niewniesienia sprzeciwu przez strony, wyrok ten uprawomocnił się w dniu 18 sierpnia 2023 r. (k. 21).

Pismem z dnia 4 września 2023 r. Prokurator Generalny wniósł kasację na niekorzyść ukaranego, w części dotyczącej orzeczenia o karze, podnosząc zarzut rażącego i mającego istotny wpływ na treść wyroku naruszenia przepisów prawa materialnego – art. 94 § 3 k.w. w zw. z art. 29 § 1 i 2 k.w., polegającego na nieorzeczeniu wobec obwinionego J.K. obligatoryjnego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, do czego zgodnie z treścią przywołanych przepisów, w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 2022 r. Sąd był zobowiązany w sytuacji uznania obwinionego za winnego popełnienia, w dniu 9 stycznia 2022 r., wykroczenia z art. 94 § 1 k.w.

Na podstawie tak sformułowanego zarzutu Prokurator Generalny wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna, co uprawniało do jej rozpoznania na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Nie budzi bowiem wątpliwości to, że zgodnie z art. 94 § 3 k.w. w razie popełnienia wykroczenia, o którym mowa w § 1, orzeka się zakaz prowadzenia pojazdów. Przepis ten nakłada zatem na sąd orzekający obowiązek orzeczenia ww. zakazu, co – biorąc pod uwagę treść art. 29 § 1 i 2 k.w. – oznacza wskazanie czasu trwania tego środka karnego oraz określenie rodzaju pojazdu, którego zakaz ma dotyczyć.

Należy zauważyć, że aktualne brzmienie powołanego przepisu zostało mu nadane na mocy art. 3 pkt 9 lit. c ustawy z dnia 2 grudnia 2021 r. o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2021.2328) i zaczęło obowiązywać od 1 stycznia 2022 r. W realiach rozpoznawanej sprawy Sąd Rejonowy,

uznając J.K. za winnego wykroczenia z art. 94 § 1 k.w., popełnionego 9 stycznia 2022 r., a zatem już po wejściu w życie ww. nowelizacji Kodeksu wykroczeń, powinien był obligatoryjnie orzec zakaz prowadzenia pojazdów. Zaniechanie wykonania tego obowiązku doprowadziło do rażącej obrazy art. 94 § 3 k.w. w zw. z art. 29 § 1 i 2 k.w., co implikowało konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku w części dotyczącej braku rozstrzygnięcia o zakazie prowadzenia pojazdów (art. 29 § 1 i 2 k.w.), i przekazania sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie do ponownego rozpoznania. Dodać na marginesie należy, że trafnie w kasacji wskazano, z powołaniem się na dorobek orzecniczy Sądu Najwyższego, iż biorąc pod uwagę funkcjonalny związek pomiędzy popełnieniem danego wykroczenia a zakresem mającego zostać orzeczonego środka karnego, zakaz prowadzenia pojazdów orzekany w niniejszej sprawie powinien dotyczyć pojazdów mechanicznych (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2019 r., sygn. akt III KK 222/18, LEX nr 2691576; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 czerwca 2019 r., sygn. akt III KK 234/18, LEX nr 2687812).

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.

[SzK]

[ał]